

Pan primář MUDr. Josef Hornych 1946 – 2020

Těsně před koncem roku 2020 zemřel primář MUDr. Josef Hornych, emeritní primář OKB v Náchodě. Další smutná zpráva, další ztráta pro klinickou biochemii. Myslím, že ho v oboru znal každý, v každém případě si však zaslouží připomenutí i na stránkách FONSu.

Běžné životopisy by připomenuly, že dětská léta prožil v Trutnově, kde byl jeho tatínek primářem. Po promoci na Lékařské fakultě UK v Hradci Králové nastoupil do nemocnice v Náchodě. Tak, jak to v tu dobu bylo časté, zlákal ho tamní primář interny, aby šel k němu a dělil svůj zájem a vzdělávání mezi internu a klinickou biochemii. Josef se takto stal dalším zakladatelem oboru v okresní nemocnici, plně se kvalifikoval a „vě-děl“. Věděl, že ke kvalitní práci v laboratoři je potřeba nezapomínat na klinickou medicínu, a především z internistického pohledu ji dobře znát. Věděl, že i na okrese se dá vybudovat kvalitní laboratoř a dělat obor na vrcholové úrovni. Ale on to nejen věděl, on to také dokázal, a on to také dělal. Náchodská nemocnice měla velké štěstí, že takového člověka měla. Studoval, posouval obor dopředu, organizoval, zaváděl nové metody, statistiku, výpočetní techniku, tvořil. Podařilo se mu ze staré, hroující se budovy za rok udělat pěknou laboratoř (na zahájení přednáška Bedřicha Nejedlého, od kterého se učil metabolismus a výživu při tělesné zátěži). Nedal se ničím zastavit a byl neuvěřitelně pilný a pečlivě studoval a připravoval se. Klinické biochemii bude chybět.

To vše o něm ale platí i v oblasti, kterou znali spíše jeho blízcí a jeho spolupracovníci. Sportovec tělem i duší. Jak už jsem napsal, tak když něco dělal, tak pořádně. Běžky – jistě, ale to znamená Jizerskou padesátku (běžel ji nejméně pětkrát) nebo Krkonošskou sedmdesátku. V létě „procházky“ – vlastně dálkové pochody v délce nejméně 50 kilometrů, ale běžně i sto. Pochod na Sněžku byl v podstatě během. Na vše pečlivě připraven – proto ta zmínka o výživě při tělesné zátěži – podle současných znalostí si upravoval i jídelníček. Když šel, tak mluvil a řešil nějaký problém, aby neztrácel čas. Mimo atletiku a pohyb miloval i Járu Cimrmana. Znal všechny hry do detailů a přátelsky nutil kolegy k divadelním vystoupením na krajských i mezikrajských seminářích. Dosáhl v tom, spolu s Josefem Čápem ze Svitav, prakticky dokonalosti (tedy hlavně v tom, jak i vážené osobnosti přesvědčit, že život není jen práce, ale i divadlo). Miloval auta – hlavně ta rychlá a optimálně červená. Snažil se být dokonalý. Klasickým příkladem bylo, že když jeden z mladých internistů díky své fotografické paměti byl schopen při vizitách referovat z hlavy, tak si sehnal patřičnou literaturu o trénování paměti – a naučil se to. Opravdu se nedal zastavit – stalo se to až na konci roku 2020, kdy ho zastavil osud. Měl obrovské množství přátel, vychoval mnoho laborantek, vychoval si nástupce. Ještě v den, kdy odešel, šel ráno na svou biochemii, aby všem popřál všechno nejlepší do nového roku. Měl vlastně v životě štěstí. Jen mohlo trvat déle.

S hlubokou úctou k Josefovi Hornychovi,

Vladimír Palička a Miroslav Srna